

Hej med jer, længe siden!

Nu er det blevet tid til endnu et kapitel om eventyrene ombord på Artemis.

Blot et par dage efter vores ankomst til Azoerne tog jeg en af de mindst gennemtænkte beslutninger længe. En anden dansk båd tilbød os, at komme med dem over til øen Pico og bestige Portugals højeste bjerg. Som de friske piger min veninde og jeg er, sagde vi selvfølgelig "Ja tak!". Det var jo en hel vild fed mulighed, ikke mindst fordi, at vi kunne gøre det sammen med en større flok.

Blot få dage forinden havde jeg krydset Atlanten, hvilket betød, at jeg faktisk talt ikke have gået et eneste skridt, og da slet ikke klatret, i en hel måned. Ikke desto mindre tog vi af sted, klar på eventyr!

Bjerget Pico er 2351m højt, dog skulle vi "kun" gå (klatre) fra et plateau på 1100m. Nu satte jeg "klatre" i parentes, men realiteten er, at vi faktisk klatrede mere end vi gik på vej opad. Heldigvis er bjerget så stenet og ru, at man nærmest kan stå fast overalt. Imens vi besteg bjerget, stod solen op, og langsomt fandt dens varme stråler vejen om til bagsiden af Pico, hvor opstigningen var igang. Det var helt betagende at se, hvordan lyset stod som en glorie rundt om toppen og langsomt indhyllede bjerget i sit lys.

Hen ad morgenen måtte vi se til, at den fugtige morgenluft fortættedes og dannede et massivt skylag rundt om os. Til stor overraskelse lå skyerne dog kun i en vis højde, hvorefter vi endnu engang gik i den klareste luft og så nu ned på det bløde skylag, som strakte sig milevidt.

Nær toppen kom vi til et stort krater, hvor der var nogenlunde jævnt at gå. Midt inde i krateret knejsede spidsen af Pico, vindblæst og rå, mod den blå himmel. Sikke et syn!

Hvis det ikke havde været for alle de søde mennesker vi fulgte med, så var jeg nok aldrig kommet op til toppen, for jeg var mildest talt helt færdig. Mine ben eksede så meget, at en lokal dame kom hen og sagde til mig, at jeg ikke burde gå længere op, men, det gjorde jeg nu alligevel, heldigvis!

Azoerne bugner af liv, ikke mindst i havet, så der var ingen tvivl om, at vi skulle på hvalsafari! Selvom vi havde set et par hvaler på vej over Atlanten, så bliver vi aldrig trætte af at opleve de majestætiske dyr, og vores gast Sofie havde aldrig set en! Til alt held var vi faktisk de eneste, som skulle på hvalsafari den dag, for vinden og bølgerne havde taget til. Så, i stedet for at være 20 mand i en rib, var vi kun os 3! Båden havde derfor rig mulighed for at hoppe og banke i bølgerne, hvilket den bestemt også gjorde...

Hvaler er af meget stor betydning på Azoerne. Før i tiden var folket inkarnerede hvalfangere, hvor de fangede hvaler i deres traditionelle hvalfangerbåde, kun ved brug af håndkraft. I dag går de stadig meget op i hvaler, dog uden at fange og dræbe dem. Overalt på øen kan man finde hvalfangerslæbesteder, som vidner om øens lange og stolte tradition. På trods af, at der ikke længere fanges hvaler, så er mange af hvalspottertårnene stadig i brug. Inde på land står der nemlig "whalespotters" og holder øje med livet i havet omkring øerne. Så snart de ser en hval, så får safaribådene besked, og så suser de af sted!

Når der er lidt gang i havet, som der var i vores tilfælde, kan det være svært for hvalspotterne at se hvalerne inde fra land. Heldigvis har safaribådene også andre metoder til at finde hvalerne; Med ombord havde vi nemlig 2 havbiologer, som var meget optaget af hvaler og kunne fortælle en masse derom. Når hvalerne dykker ned på 1-2km dybde for at finde mad, bliver de væk i omkring 40 minutter, hvorefter de kommer op og trækker vejret igen. Når hunnerne dykker ned i dybet, kommunikerer de med deres kalv ved brug af klikkende lyde. Lydene forplanter sig igennem vandet, og ligesom kalven kan lokalisere sin mor derved, kan safaribådene også lokalisere hende ved brug af en hydrofon. Vi var så heldige at få lov til selv at lytte til kaldesignalet fra en kaskelot-mor til sin kalv. Ret vildt!

Hele 3 gange fik vi æren af at se store kaskelothvalers blås, og endda se dem ligge i overfladen med deres kalve kun få meter fra os. Det smukkeste var, uden tvivl, når hvalerne gjorde klar til at dykke og løftede deres glinsende karakteristiske haler op fra bølgerne for at forsvinde ned i dybet. WOW!

Blot et par dage efter, da vi sejlede fra Faial til øen São Jorge, spottede Sofie pludselig en hval, som plaskede rundt agterude. Hurtigt fik vi vendt skuden og sejlede tilbage mod hvalen. Det var en lille kaskelot-hval, og med lille mener jeg på omtrent samme længde som Artemis. Den lå højst sandsynligt og ventede på sin mor, så når den dykkede, for at komme lidt længere på afstand af os, dukkede den op ikke langt fra samme sted. Et er at opleve hvaler helt tæt på, noget andet er dog at gøre det i sin egen båd!

Hver eneste ø på Azoerne har noget specielt at byde på, og São Jorge er ingen undtagelse. Op ad de stejle skrænter, nede i vulkankraterne og langs de svungne bakker hersker den frodige natur. På hver eneste udyrkede mark græsser køerne fredeligt og overalt langs marker, veje og skove står hortensiabuskene og pryder. Det, som São Jorge er allermest kendt for, er dog deres ost.

Noget andet helt specielt er også, at der her på øen, midt ude på Atlanten, befinder sig Europas eneste kaffeplantage! Jeg ville egentlig have sagt den mindste plantage, men det forudsætter selvfølgelig, at der er andre... Men, den var meget lille, og producerede kun ét ton årligt. Lige nok kaffe til at sælge i familiens egen lille cafe. Bag familiens hus havde de en hel plantage med kaffe, men også med appelsiner, krydderurter og alle mulige grøntsager, så de var selvforsynende i frugt og grønt. Det var helt sjovt at gå rundt i deres "baghave" og ikke mindst se lava-stenene, hvor de tørrer kaffebønnerne. Jeg kan ikke lide kaffe, men der var nu et eller andet specielt over at smage den kaffe, som den flinke lokale familie helt selv havde produceret.

Under vores ophold på øen blev det tid til Sankt Hans. Til trods for den store fysiske afstand til Danmark, så har vi dog traditionerne med os. Grillen, kongespillet og hyggen blev fundet frem, og sammen med 2 andre danske både fejre vi Sankt Hans med en grillbuffet, som kunnet have bespist det dobbelte antal mennesker. Midsommervisen blev ej glemt, og selvom ingen hekse blev sendt af sted til Bloksbjerg, havde vi stadig en fortryllende god aften.

Hilsen Artemis